

I aguèt primièr, a Montanhac de Gard, lo jardinet de l'escòla onte mon paire ensenhava. Pichòta l'escòla, pichon lo jardin. Semblava puslèu un potz, enrodat qu'èra per de parets nautas e grisas. Doas o tres cotèlas maigrostèlas qu'asagave amb un embut que tapave lo trauc amb mon det, asagador curios ! Mai, lo mistèri d'aquel jardinet èra son sol estajant : un eriç que veniá bèure lo lach que ma maire metiá dins un sieton, pròche la pòrta dau corredor. D'aquela pòrta entreduberta, esperave de braves moments de veire espelir la bestiòta e me congostave de la veire lipar lo sieton vuejat.

Venguèt puèi lo jardin de l'escòla de Brinhon. Escòla de doas classas e jardin tot dau long, darrièr. Aquí prenguèr consciéncia de l'anament dei sasons, amb l'erbeta de la prima, tan docinela coma aquela de l'automne. Pas cap de flors, que mon paire, tròp pres per son trabalh de preparacion de classa Freinet, davalava pas sovent au jardin. Tot i veniá naturellement. L'ametlièr esclairava de tóte seis esteletas blancas e ròsas, lei violetas s'escondián a l'ombra d'una paret, lei violièrs iranges embaumavan a la prima. L'ombra deis aubres se bastissiá e m'aculhissiá quand acompanhava ma maire que i escartava sa bugada. Aviái pas lo drech d'i venir sola dins aquel jardin. Per de que ? Benlèu qu'èrè tròp tarabastièra e que ma maire aviá paur de me veire tornar mitat ensucada ! Disiá totjorn : “ Quand entende bramar defòra, save qu'es la Lisa que s'es encara tombada ! ”

A Brinhon, pasmens n'i aviá un autre de jardin, lo de mon papet maire nau, lo Camille. Un paradís per la drolleta de uèch ans qu'èrè. A riba de Gardon, son primièr òrt fuguèt una banda longa de tèrra grisa. Fau dire que lo limon dei Gardonadas veniá cada an fertilizar naturalament la tèrra. Lo papet aviá bastit un cabanon de pòsts recuperadas e l'aviá cubert de palastras mitat rovilhadas. I recaptava seis espleits menimosament. Passava aquí de braves moments a levar leis èrbas, a asagar e a culhir sei legums. Ma recompensa èra una pichòta poma d'amor, encara tota caudeta de solelh. I plantave mei dents e lo chuc rajava dins ma boca. Quante plaser ! Ieu, es pas de la magdalena de Proust que me sovene, mas d'aquel gost deliciós de poma d'amor !

Papet metiá d'aiga dins la pompa per l'amorçar e pompava per mandar l'aiga dins lei regas qu'aviá cavadas. Me donava un pichòt pic per tornar l'aiga d'una rega a l'autra e lo seguissiái, ieu, aquel camin preciós entre merinjanas, pomas d'amor, cogordetas, apis, pòrris, cèbas, alhets, bledas e autrei beldarabas. Compraviam pas jamai de legums dins la familha. Entre la produccion de l'òrt e aquela dei camps : espargas, ensaladas sauvatjas, borbolhadas, fruchas de tota mena, i aviá pas que de causer.

Mon paire fuguèt enfin nomenat a Nimes. Dins un ostal borgès de la carrièira Fenelon, loguèt un appartement agradiu, amb una terrassa pichòta. I aviá ben un jardin, mai èra reservat ai proprietaris. Podiái pas que lo regardar, e se, per malastre, i tombave ma bala, quand jogave amb ma sòrre, faliá demandar la permission a la maire “Tapedur”, èra l'escais nom de la proprietaria, per l'anar recuperar. Un jardin sens eime, amb son cedre grand, son palmièr, sei laurièrs e sei laurièrs ròsas. Tres platabandas rondas, bordadas de bois que laissavan escapar una odor pas agradiva de pissa de cats. Un potz d'ombra sens dolçor, pas mai.

Enfin aguèr un jorn mon jardin nimesenc, mon bonaür de jardin de curat. De flors a cada sason, de flors que venon totas solas que son de flors d'aquí, dins un país onte l'aiga es rara. Son, primièr, lei violetas que nasejan, puèi lei laurièrs-florits que dubrisson lors pompons blancs. Venon puèi lei coronilhas, vertadièrs solelhs, e lo cereirièr seguís amb son brusiment d'abelhas galavardas. La menta roja lascia fugir son parfum aspre que se mescla a lo dei grapas de glicina. Lo rosièr de Banks sembla una bola jauna e me fai sovenir de lo dau maset de mon papet Leon, amont, en garriga. Lei cotelas se mesclan ai violièrs per breçar mei moments de lectura a l'ombra de la figuèra.

La patz e l'armonia venon aquí la melhora dei terapias, sota lo solelh de mon país aimat